

בבית המשפט העליון

רע"פ 7909/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: חאלד ג'עברי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג 21573-08-16 מיום 23.10.2018, שניתן על-ידי סגן הנשיא י' נעם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

בשם המבקש: עו"ד מוחמד מחמוד

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא י' נעם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) בעפ"ג 21573-08-16 מיום 23.10.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט י' שמעוני) בת"פ 3996/09, ת"פ 11-08-11965, ות"פ 05-27830-19, מיום 19.6.2016.

2. ביום 26.2.2014 הרשיע בית משפט השלום בירושלים (השופט א' חן) את המבקש, על-פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של החזקת סם לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973; החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 חלוק העונשין; והעלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין. עבירות אלה יוחסו למבקש במסגרת 3 כתבי אישום שהדיון בהם אוחד לבקשתו.

3. ביום 19.6.2016 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש, והשית עליו עונש של 5 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, לבל יעבור

על עבירה מן העבירות שבהן הורשע; וכן קנס כספי בסך 2000 ש"ח, או 30 ימי מאסר תמורתו.

בגזר הדין הבהיר בית משפט השלום כי אילו הוגשו בעניינו של המבקש תסקיר חיובי מטעם שירות המבחן למבוגרים וחוות-דעת מטעם הממונה על עבודות השירות – בהתאם לאמור בהסדר הטיעון – "יכול שניתן היה לשקול הטלת עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות בגין כל האישומים בהם הורשע הנאשם [המבקש – י' א']".

ואולם, בסופו של דבר קבע בית המשפט כי אין מקום להשית על המבקש "עונש שהוא בבחינת פרס על התנהלותו במשך שנים", וגזר את דינו כאמור ברישא לפסקה זו. זאת, מן הטעם שעד למועד מתן גזר הדין – כ-6 שנים לאחר הדיון בהסדר הטיעון – לא הוכן תסקיר חיובי בעניינו של המבקש, והלה אף לא טרח לפנות לממונה על עבודות השירות, כפי שהתחייב לעשות.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי, וטען כי עונש המאסר בפועל שהושת עליו אינו משקף התחשבות מספקת בנסיבות המקלות שלקיומן טען בפני בית משפט השלום, ובכללן הודאתו בביצוע העבירות; נסיבותיו המשפחתיות; עברו הפלילי הנקי ומצבו הבריאותי, וכי במצב דברים זה, מוצדקת התערבותה של ערכאת הערעור בחומרת העונש.

בפסק דינו הבהיר בית המשפט המחוזי כי מקובלת עליו עמדת בית משפט השלום, שלפיה ניתן היה להטיל על המבקש עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בנסיבות שפורטו בגזר הדין, אך קבע כי בנסיבות העניין, ולנוכח היעדר שיתוף הפעולה מצד המבקש עם שירות המבחן לאורך ההליך, לא מצא פגם בהחלטת בית משפט השלום להשית על המבקש "רכיב של מאסר בפועל לריצוי ממש".

עם זאת, לנוכח פציעתו הקשה של המבקש, אשר התרחשה במהלך הדיון בערעור, מצא בית המשפט המחוזי לקבל את הערעור, והפחית את משך עונש המאסר בפועל לשלושה חודשים ויום.

5. בבקשה שלפניי עותר המבקש כי תינתן לו רשות ערעור גם בפני בית משפט זה, כשבפיו טענות כלפי חומרת עונש המאסר בפועל שהושת עליו.

המבקש סבור כי מדובר בעונש שאינו מגלם התחשבות מספקת בנסיבותיו המקלות, ובפרט, בפציעתו בתאונת דרכים במהלך הליך הערעור בבית המשפט המחוזי, בעברו הפלילי הנקי וב"קביעת בית משפט השלום לפיה העונש המתאים הינו עבודות שירות", כלשון הבקשה.

6. דין הבקשה להידחות.

כידוע, מתן רשות ערעור על חומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית מוגבל למקרים חריגים ומיוחדים שבהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים (וראו, למשל, רע"פ 2341/18 פלוני נ' מדינת ישראל (27.3.2018); רע"פ 4006/18 כרייף נ' מדינת ישראל (18.7.2018)).

עיון בבקשה ובצירופותיה מלמד על כך שעניינו של המבקש אינו נמנה על מקרים אלה. עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי חלף תקופת המאסר בפועל שגזר עליו בית משפט השלום, מהווה עונש מתון וסביר התואם את חומרת מעשיו ואת רמת הענישה במקרים דומים, ומגלם איזון ראוי בין כלל השיקולים הצריכים לעניין, לרבות אופן התנהלותו של המבקש מול שירות המבחן לאורך ההליך בעניינו.

במצב דברים זה, ומשלא עלה בידי המבקש להצביע על טעמים מיוחדים להתערבות באופן שבו שקל בית המשפט המחוזי את השיקולים האמורים, אין מקום להיעתר לבקשה וליתן רשות ערעור שני.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בחשון התשע"ט (7.11.2018).

ש ו פ ט